

Arrest

nr. 326 602 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 februari 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Afghanistan op 26 mei 1987.

De verzoekende partij diende op 31 mei 2023 een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met dhr. M. N.

Op 29 februari 2024 werd deze visumaanvraag aan de verzoekende partij geweigerd.
Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene, A. K. °26/05/1957, kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende vooreerst dat het dossier geen bewijs van verwantschap tussen de aanvrager en de te vervoegen persoon bevat gelet op het feit dat de tazkira geen melding maakt van de naam van de moeder. Overwegende dat art 10, 1, 1, 7 stelt dat een gezinshereniging mogelijk is voor "de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen."

In casu werd de te vervoegen vreemdeling 18 jaar op 31/12/2022 terwijl hij eerder was erkend op 23/12/2022. De visumaanvraag werd ingediend op 31/05/2023, hetzij 5 maanden na de 18de verjaardag van de te vervoegen persoon in België.

In haar schrijven stelt Caritas dat de vrouw pas eind februari 2023 een verlenging van haar paspoort verkreeg (echter bevat het dossier geen bewijs van de datum waarop deze verlenging werd aangevraagd zodat moeilijk na te gaan is of een redelijke termijn inderdaad werd overschreden). Verder wordt ook gewag gemaakt van de moeilijkheden tot het verkrijgen van een Pakistaans visum om de grens legaal over te steken. Op onze vraag in oktober 2023 om een bewijs van aanvraag van dit Pakistaans visum over te maken teneinde na te gaan of er inderdaad sprake is van een lange duurtijd tot verkrijgen van dit visum - werd geen antwoord gegeven door Caritas.

Op 11/01/2024 werd nogmaals door de diplomatieke post het bewijs van aanvraag van een Pakistaans visum opgevraagd, evenwel tot op heden zonder enig gevolg.

Gelet op het ontbreken van de gevraagde stukken kan de dienst Vreemdelingenzaken geen correcte en objectieve beoordeling maken over de ingeroepen redenen van overmacht. In casu rechtvaardigen de betrokkenen de ingeroepen redenen niet aan de hand van concrete objectieve stukken. Zij kunnen dan ook niet in rekening worden gebracht.

gelet op al het bovenstaande wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 10 § 1, 1ste lid, 7° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij vat haar eerste middel uit haar initieel verzoekschrift als volgt samen in de synthesesamenvatting:

"(...) HERHALING VAN HET EERSTE MIDDEL

GENOMEN UIT DE SCHENDING VAN:

- Artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;
- Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- Artikel 10 § 1, 1ste lid, 7° van de Wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ("Verblijfwet");
- De motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing oordeelt dat verzoekers geen beroep kunnen doen op artikel 10, §1, al. 1, 7° van de Vreemdelingenwet omdat de aanvraag, volgens de Dienst Vreemdelingenzaken, laattijdig zou zijn en verzoeker geen overmacht aangetoond zou hebben.

a. In rechte

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie, en met name arrest C-550/16 van 12 april 2018 moet gekeken worden naar de leeftijd van de referentiepersoon op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, en niet naar de leeftijd op het moment dat de aanvraag gezinshereniging wordt behandeld. Het HvJEU stelt namelijk (§ 60):

"Daarentegen kan, wanneer met het oog op de toepassing van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voor de beoordeling van de leeftijd van een vluchteling de datum van indiening van het verzoek om internationale bescherming als uitgangspunt wordt genomen, een gelijke en voorzienbare behandeling worden gewaarborgd van alle verzoekers die zich in chronologisch opzicht in dezelfde situatie bevinden, doordat zo wordt verzekerd dat de slaagkansen van het verzoek om gezinshereniging voornamelijk afhangen van factoren die verband houden met de verzoeker en niet met de betrokken overheidsinstantie, zoals de behandelingsduur van het verzoek om internationale bescherming of van de aanvraag voor gezinshereniging (zie naar analogie arrest van 17 juli 2014, Noorzia, C-338/13, EU:C:2014:2092, punt 17)."

Deze aanvraag moet ingediend worden binnen een 'redelijke termijn' nadat de referentiepersoon erkend wordt als vluchteling. Het Hof van Justitie legt het in arrest C-550/16 van 12 april 2018 als volgt uit (§ 61):

"Aangezien het, zoals de Nederlandse regering en de Commissie betogen, ongetwijfeld onverenigbaar zou zijn met de doelstelling van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 wanneer een vluchteling die op het tijdstip van zijn verzoek een alleenstaande minderjarige was, maar gedurende de procedure meerderjarig is geworden, zich, om een gezinshereniging te verkrijgen, zonder enige tijdsbeperking op die bepaling zou kunnen beroepen, dient deze vluchteling zijn verzoek om gezinshereniging wel binnen een redelijke termijn in te dienen. Voor de bepaling van een dergelijke redelijke termijn biedt de door de Uniewetgever in de soortgelijke context van artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn gekozen oplossing een indicatie, zodat ervan uit moet worden gegaan dat het op basis van artikel 10, lid 3, onder a), van diezelfde richtlijn ingediende verzoek om gezinshereniging in een dergelijke situatie in beginsel moet worden ingediend binnen drie maanden na de datum van erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige." (eigen onderlijning)

Het Hof van Justitie stelt dus dat de aanvraag binnen een redelijke termijn na de erkenning moet worden ingediend, waarbij een termijn van drie maanden als indicatie kan worden gebruikt.

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt niettemin dat deze redelijke termijn in concreto moet worden beoordeeld, en niet steeds beperkt kan worden tot een termijn van drie maanden na de erkenning als vluchteling, zoals verwerende partij in de praktijk doet. De termijn van drie maanden die door het Hof van Justitie wordt aangereikt is enkel een indicatie.

Uw Raad verduidelijkt dit in arrest nr. 237.333 van 23 juni 2020 als volgt:

"Hieruit blijkt dat een indicatie kan gevonden worden in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, zodat er moet vanuit gegaan worden dat het op artikel 10, derde lid, a), van die richtlijn, omgezet in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet, ingediende verzoek om gezinshereniging "in beginsel" moet worden ingediend binnen de drie maanden na de datum van de erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige. Het Hof van Justitie verwijst aldus voor de termijn waarbinnen de aanvraag conform artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de vreemdelingenwet "in beginsel" dient te worden ingediend naar de bepalingen van artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Voormelde bepaling van de Gezinsherenigingsrichtlijn biedt echter ruimte voor de lidstaten. Immers stelt voormelde bepaling dat de lidstaten "kunnen" eisen dat de vluchtelingen aan bepaalde voorwaarden voldoen wanneer het verzoek om gezinshereniging niet wordt ingediend binnen een termijn van drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus. Gebruik makend van de mogelijkheid om meer voordelige bepalingen op te nemen, heeft de Belgische wetgever voormelde bepaling omgezet in de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 10, §2, vijfde lid, en ervoor geopteerd dat aan bepaalde voorwaarden niet dient voldaan te zijn door familieleden van als vluchteling erkende vreemdeling, onder meer voor zover de aanvraag tot verblijf werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Gezien de Belgische wetgever van oordeel is dat bepaalde voorwaarden niet dienen voldaan te zijn door de aanvragers tot gezinshereniging met erkende vluchtelingen indien de aanvraag volgt binnen het jaar na de erkenning als vluchteling, en dit een termijn is die ruimer is dan de in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziene termijn, komt het kennelijk onredelijk voor om in het geval van de zoon van verzoekster, die het recht op gezinshereniging als minderjarige kan laten gelden door hij als vluchteling erkend werd en het verzoek hiertoe heeft ingediend als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, te eisen dat de aanvraag tot gezinshereniging door zijn ouders wordt ingediend binnen de drie maanden, verwijzend naar de indicatie gegeven in artikel 12, eerste lid, derde alinea, van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Bovendien kan er niet worden voorbijgegaan aan het feit dat het Hof van Justitie melding maakt van een "redelijke termijn", waarbij zij ook stelt dat de termijn waarbinnen de aanvraag "in beginsel" dient te worden ingediend drie maanden na de datum van de erkenning van de vluchtelingenstatus van de betrokken minderjarige is. Een beoordeling in concreto drong zich dan ook op, wat in casu geenszins blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen." (eigen onderlijning)

Bovendien volgt uit de rechtspraak van Uw Raad ook dat bij de beoordeling of de aanvraag binnen een redelijke termijn werd ingediend, rekening moet worden gehouden met bijzondere omstandigheden die de laattijdige indiening objectief verschoonbaar kunnen maken, in toepassing van het arrest C-380/17 van het HvJ van 7 november 2018. In dit arrest oordeelde het HvJ dat de termijn om te genieten van de vrijstelling van de materiële voorwaarden voor gezinshereniging strikt mag toegepast worden, tenzij de late indiening van de aanvraag gezinshereniging objectief verschoonbaar is op grond van bijzondere omstandigheden. Volgens voormelde rechtspraak van Uw Raad moet ook rekening worden gehouden met dergelijke bijzondere omstandigheden bij de beoordeling van de redelijkheid van de termijn waarin de aanvraag op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet werd ingediend.

Uw Raad legt dit als volgt uit in arrest

« Dans un autre arrêt, la CJUE a également indiqué que « le dépassement du délai d'introduction d'une demande de regroupement familial visé à l'article 12, paragraphe 1, troisième alinéa, de la directive 2003/86 n'a pas d'implication directe sur l'autorisation de l'entrée ou du séjour des membres de la famille du regroupant, mais permet seulement de déterminer le cadre dans lequel cette demande doit être examinée. L'appréciation du bien-fondé d'une telle demande ne pouvant, en pratique, être menée qu'une fois déterminé le régime applicable à celle-ci, la constatation du dépassement de ce délai ne saurait être mise en balance avec des considérations relatives au bienfondé de cette demande. [...] Dans ce contexte, l'État membre concerné sera en mesure de respecter l'exigence d'individualisation de l'examen de la demande de regroupement familial résultant de l'article 17 de la directive 2003/86 (voir, en ce sens, arrêt du 9 juillet 2015, K et A, C-153/14, EU :C :2015:453, point 60), laquelle impose notamment de tenir compte des spécificités liées à la qualité de réfugié du regroupant. Ainsi, comme le rappelle le considérant 8 de cette directive, la situation des réfugiés demande une attention particulière, dès lors qu'ils ne peuvent pas envisager de mener une vie familiale normale dans leur pays d'origine, qu'ils ont pu être séparés de leur famille durant une longue période avant que le statut de réfugié ne leur soit octroyé et que l'obtention des conditions matérielles requises à l'article 7, paragraphe 1, de ladite directive peut présenter, pour eux, une difficulté accrue par rapport à d'autres ressortissants de pays tiers. (...) si le législateur de l'Union a autorisé es États membres à exiger le respect des conditions visées à l'article 7, paragraphe 1, de cette directive dans le cas visé à l'article 12, paragraphe 1, troisième alinéa, de celle-ci, il n'a pas déterminé pour autant comment il convenait, sur le plan procédural, de traiter une demande introduite tardivement au titre du régime de faveur prévu à l'article 12, paragraphe 1, premier alinéa, de ladite directive. [...] une réglementation nationale qui permet de rejeter une demande de regroupement familial introduite pour un membre de la famille d'un réfugié, sur la base des dispositions plus favorables figurant au chapitre V de la directive 2003/86, au motif que cette demande a été introduite plus de trois mois après l'octroi du statut de réfugié au regroupant, tout en offrant la possibilité d'introduire une nouvelle demande dans le cadre d'un autre régime, n'est pas, en tant que telle, de nature à rendre impossible en pratique ou excessivement difficile l'exercice du droit au regroupement familial conféré par la directive 2003/86. En effet, le rejet de la demande de regroupement familial introduite dans le cadre d'un régime national mis en place pour donner effet à l'article 12, paragraphe 1, premier alinéa, de cette directive n'implique pas que le droit au regroupement familial ne pourra pas être garanti, ce regroupement pouvant être accordé dans le cadre d'un autre régime, à la suite de l'introduction d'une demande à cette fin. Si le retard et les contraintes administratives que suppose l'introduction d'une nouvelle demande peuvent constituer un inconvénient certain pour la personne concernée, il n'en reste pas moins que celui-ci n'est pas d'une ampleur telle qu'il puisse être considéré, par principe, comme empêchant, en pratique, cette personne de faire valoir efficacement son droit au regroupement familial. Toutefois, il en irait différemment, tout d'abord, si le rejet de la première demande de regroupement familial pouvait intervenir dans des situations dans lesquelles des circonstances particulières rendent objectivement excusable l'introduction tardive de cette demande. [...]» (CJUE, 7 novembre 2018, K, B, C-380/17, points 50, 53, 55, 59-62).

Vu le raisonnement tenu par la CJUE dans l'arrêt A et S, susmentionné (12 avril 2018, C550/16, point 61), la partie défenderesse doit également tenir compte de telles circonstances particulières dans son appréciation du caractère raisonnable du délai d'introduction d'une demande de regroupement familial, sur la base de l'article 10, § 1, alinéa 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980. »

Vrij vertaald :

« In een ander arrest, heeft het HvJEU ook aangegeven dat "de overschrijding van de in artikel 12, lid 1, derde alinea, van richtlijn 2003/86 bedoelde termijn voor de indiening van een verzoek om gezinshereniging heeft geen rechtstreekse gevolgen voor de toelating van de gezinsleden van de gezinshereniger tot het grondgebied of het verblijf van deze gezinsleden, maar maakt het enkel mogelijk het kader vast te stellen waarbinnen dit verzoek moet worden onderzocht. Aangezien de beoordeling van de gegrondheid van een dergelijk verzoek in de praktijk pas kan plaatsvinden nadat is vastgesteld welke regels daarop van toepassing zijn, kan de overschrijding van deze termijn niet worden afgewogen tegen overwegingen die verband houden met de gegrondheid van het verzoek. [...] In die context zal de betrokken lidstaat kunnen voldoen aan het

vereiste van individualisering van de behandeling van het verzoek om gezinshereniging dat voortvloeit uit artikel 17 van richtlijn 2003/86 (zie in die zin arrest van 9 juli 2015, gevoegde zaken C-153/14, K en A, EU:C:2015:453, punt 60), dat met name vereist dat rekening wordt gehouden met de specifieke kenmerken die verband houden met de vluchtelingenstatus van de gezinshereniger. Zo vereist de situatie van vluchtelingen, zoals overweging 8 van deze richtlijn bepaalt, bijzondere aandacht, aangezien zij zich niet kunnen voorstellen in hun land van herkomst een normaal gezinsleven te leiden, zij gedurende een lange periode van hun gezin gescheiden kunnen zijn geweest alvorens hun de vluchtelingenstatus werd verleend, en het vervullen van de door artikel 7, lid 1, van deze richtlijn vereiste materiële voorwaarden voor hen een bijzondere moeilijkheid kan veronderstellen ten aanzien van andere derdelanders. [...] ofschoon de wetgever van de Unie de lidstaten heeft gemachtigd om in het in artikel 12, lid 1, derde alinea, van die richtlijn bedoelde geval de inachtneming van de in artikel 7, lid 1, van die richtlijn bedoelde voorwaarden te verlangen, heeft hij niet bepaald hoe een laattijdig verzoek procedureel moet worden behandeld om te kunnen genieten van de preferentiële behandeling bedoeld in artikel 12, lid 1, eerste alinea, van die richtlijn. [...] een nationale regeling op grond waarvan een verzoek om gezinshereniging dat is ingediend voor een gezinslid van een vluchteling, kan worden afgewezen op grond van de gunstiger bepalingen van hoofdstuk V van Richtlijn 2003/86 op grond van het feit dat het verzoek meer dan drie maanden na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinshereniger is ingediend, die weliswaar de mogelijkheid biedt om in het kader van een andere regeling een nieuw verzoek in te dienen, maakt als zodanig de uitoefening van het door richtlijn 2003/86 verleende recht op gezinshereniging in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk. De afwijzing van een verzoek om gezinshereniging dat is ingediend op grond van een nationale regeling die is ingevoerd om uitvoering te geven aan artikel 12, lid 1, eerste alinea, van deze richtlijn, betekent niet dat het recht op gezinshereniging niet kan worden gewaarborgd, aangezien deze hereniging kan worden toegestaan op grond van een andere regeling, nadat daartoe een verzoek is ingediend. Hoewel de vertraging en de administratieve rompslomp die gepaard gaan met de indiening van een nieuwe aanvraag een duidelijk nadeel kunnen vormen voor de betrokkene, is dit nadeel niet van dien aard dat kan worden aangenomen dat het de betrokkene in beginsel belet om zijn recht op gezinshereniging in de praktijk daadwerkelijk uit te oefenen. De situatie zou echter anders zijn, in de eerste plaats indien de afwijzing van het eerste verzoek om gezinshereniging zou kunnen plaatsvinden in situaties waarin bijzondere omstandigheden de te late indiening van dat verzoek objectief verschoonbaar zouden maken. [...]” (HvJEU, 7 november 2018, K, B, C-380/17, punten 50, 53, 55, 59-62).

Gelet op de redenering van het HvJEU in voornoemd arrest A en S (12 april 2018, C550/16, punt 61), moet verweerder ook met dergelijke bijzondere omstandigheden rekening houden bij zijn beoordeling van de redelijkheid van de termijn voor de indiening van een verzoek om gezinshereniging, op grond van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de wet van 15 december 1980.”

Verwerende partij moet dus in concreto nagaan of de aanvraag werd ingediend binnen een redelijke termijn, rekening houdend met bijzondere omstandigheden die de laattijdige indiening objectief verschoonbaar kunnen maken.

b. Toepassing in casu

De bestreden beslissing oordeelt dat verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 10, 1, 7 van de Vreemdelingenwet omdat haar aanvraag ingediend werd 5 maanden na de meerderjarigheid van haar zoon erkend vluchteling in België, en ze niet geantwoord heeft op de e-mails van DVZ waardoor DVZ geen correct en objectieve beoordeling kon maken over de ingeroepen redenen van overmacht.

b.1. Geen vereiste van overmacht, wel van een redelijke termijn

De bestreden beslissing is strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie en van Uw Raad in zoverre het bewijs van overmacht wordt verwacht van verzoekster.

Verzoekster moest inderdaad enkel aantonen dat er bijzondere omstandigheden aanwezig waren en niet dat ze zich in een situatie van overmacht bevond.

Daar de bestreden beslissing het bewijs van overmacht verwacht, is deze in strijd met artikel 10 van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met de richtlijn 2003/86, zoals geïnterpreteerd door het EHJ en door Uw Raad.

b.2. Schending van de materiële motiveringsplicht, manifeste appreciatiefout en onzorgvuldigheid

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht namelijk in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301 ; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135; zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

De hoofdreden voor het weigeren van het visum is dat verzoekster niet aangetoond heeft dat ze lang heeft moeten wachten op een Pakistaans visum. Dit vloeit echter uit een onzorgvuldige lezing van het dossier door verwerende partij.

In het administratief dossier bevindt zich inderdaad een "beslissingsformulier familiale hergroepering" van 10 januari 2024 waarin men leest:

"Beslissing

Resultaat: Casa: uitstel bijkomende documenten en/of vraag naar inlichtingen

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Ter info: volgens betrokkene werd haar aanvraag laattijdig ingediend omdat ze te lang moest wachten op een Pakistaans visum dat ze uiteindelijk pas kreeg begin mei 2023.

Dient nog voor te leggen: bewijzen van het aanvragen van een Pakistaans visum en ook van het uiteindelijk ontvangen visum."

De verwerende partij heeft de brief van A. R. van Caritas van 20 juli 2023 niet goed gelezen. Daarin stond inderdaad vermeld:

"De moeder van M. deed er echter alles aan om de aanvraag toch op een zo kort mogelijke termijn na de erkenning van haar zoon in te dienen. Haar paspoort was echter niet meer geldig en zij slaagde er eind februari pas in om hier een verlenging voor te krijgen. Vervolgens probeerde zij nog een Pakistaans visum te bekomen zodat zij legaal en zonder problemen de grens over zou kunnen steken om haar aanvraag op de Belgische diplomatieke post in Pakistan in te dienen. Echter bleef een antwoord op deze visumaanvraag voor een lange tijd uit waardoor zij uiteindelijk toch besliste het risico te nemen illegaal naar Pakistan te vertrekken."

De negatieve beslissing is dus gebaseerd op de onzorgvuldige lezing van de brief van Caritas waarin de motieven voor de laattijdigheid werden gedetailleerd.

De bestreden beslissing is bijgevolg in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven had verzoekster haar visumaanvraag voor Pakistan niet online ingediend en had dus geen bewijzen ontvangen hiervan. Om die reden begreep haar zoon niet de vraag die hem gesteld werd door de Ambassade op 11 januari 2024. Die vraag was bovendien zeer onduidelijk. De Ambassade kon niet verwachten dat een 18-jarige recent aangekomen in België de exacte draagwijdte van die vraag zou begrijpen.

Ook belangrijk om te benadrukken is dat A. R. sinds 18 augustus 2023 niet langer werkte bij Caritas, waardoor de e-mail van DVZ niet ontvangen werd. In deze context kan de verwerende partij niet aan verzoekster verwijten dat er geen antwoord werd gegeven op deze e-mail.

Daarnaast verwijt de bestreden beslissing aan verzoekster dat ze geen bewijs aanbrengt van de datum waarop ze de verlenging van haar paspoort heeft aangevraagd. Dergelijke bewijzen bestaan echter niet. Er is geen enkele informatie over Afghanistan waaruit blijkt dat er bewijzen worden afgeleverd van wanneer een document aangevraagd wordt, in tegendeel. Het feit dat verzoekster reeds op 22 februari 2024 de verlenging van haar paspoort heeft verkregen, toont dat ze spoedig stappen heeft ondernomen om haar visumaanvraag te kunnen indienen.

Ten slotte is het ook belangrijk om op te merken dat in het context van Afghanistan en de moeilijkheid om de grens met Pakistan over te steken, een termijn van vijf maanden alles behalve een onredelijke termijn is voor het indienen van een visumaanvraag, zeker gezien verzoekster bijna een maand moest wachten op haar afspraak bij VFS.

De verwerende partij houdt daarenboven geen rekening met de objectieve informatie die verzoekster gevoegd had over de moeilijkheid om documenten te verkrijgen en de grens met Pakistan over te steken. Het is niet omdat deze elementen de naam van verzoekster niet vermelden dat ze geen betrekking hebben op haar specifieke situatie, gezien verzoekster zich in dezelfde situatie bevond als andere Afghanen die naar Pakistan willen reizen.

Zo leest men in het artikel van RadioFreeEurope van 28 juli 2022:

"A very sick patient might get a visit visa by directly applying to the embassy," Salehi told RFE/RL's Radio Azadi. "But others have to rely on the black market."

(...)

The growing desperation among Afghans has opened new avenues for graft. One "commission agent," as the Afghan intermediaries of the Pakistani Embassy are known on the street, told Radio Azadi that the difficulties of going through the formal process for travel documents have allowed bribery to flourish.

"The embassy doesn't accept visa applications, but we can get them by bribing embassy staff," he told Radio Azadi on condition of anonymity.

A senior official at the Pakistani Embassy in Kabul acknowledged the problem. He told RFE/RL's Radio Mashaal that graft allegations have led to the dismissal of several embassy staffers this year.

"Due to complaints of bribes during the past three months, we fired 12 embassy staff," he said, requesting anonymity because he was not authorized to discuss the issue with the media.

He said a "thorough investigation" targeted employees who were "minting money from Afghans" who sought Pakistani visas.

Getting out of Afghanistan can be difficult even for those Afghans who have contacts who can help them settle abroad. Even getting an Afghan passport can be difficult, with the Taliban frequently closing the country's lone passport office, and countries like the United States requiring face-to-face interviews for certain visas - an impossibility unless they can reach diplomatic offices in a third country."

Door geen rekening te houden met deze elementen schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht. Daarenboven maakt de verwerende partij een manifeste appreciatiefout door te oordelen dat de termijn van vijf maand niet redelijk zou zijn op basis van de aangebrachte elementen.

b.3. Geen beoordeling in concreto van de redelijke termijn en van de buitengewone omstandigheden

De bestreden beslissing beweert dat een beoordeling in concreto van de redelijke termijn en van de buitengewone omstandigheden niet mogelijk was omdat verwerende partij niet over de Pakistaanse visumaanvraag beschikte. Zoals hierboven aangetoond kan deze redenering niet gevolgd worden.

Het arrest van het EHvJ in de zaak C-550/16 van 12 april 2018 vermeldde een termijn van drie maanden als redelijke termijn zonder rekening te kunnen houden met het specifieke context van Afghanistan, waar burgers verplicht zijn om zich naar Pakistan te begeven om hun visumaanvraag in te dienen, terwijl het bijzonder moeilijk is geworden om paspoorten te verkrijgen omwille van het vallen van de regering, en terwijl dat Pakistan het oversteken van de grens moeilijker en moeilijker maakt voor Afghanen. Dit is een specifieke context die in concreto beoordeeld moet worden.

Verwerende partij beschikte over voldoende elementen om te oordelen dat een termijn van 5 maanden, in deze context, een redelijke termijn is.

b.4. Schending van het recht op gezinshereniging

Ten slotte maakt de beslissing het recht op gezinshereniging in de praktijk onmogelijk, doordat verzoekster niet de mogelijkheid kreeg om haar visumaanvraag op een andere wijze in te dienen dan in persoon bij de diplomatieke post in Islamabad en tegelijkertijd geen rekening wordt gehouden met de belemmeringen die zij heeft moeten overwinnen om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post.

Aangezien vereist was dat verzoekster in persoon haar aanvraag indiende bij de diplomatieke post, werd het haar onmogelijk gemaakt om deze aanvraag binnen afzienbare tijd in te dienen, gelet op alle obstakels om de grens met Pakistan over te steken. Doordat verwerende partij vervolgens de laattijdigheid van de aanvraag inroept, maakt verwerende partij het recht op gezinshereniging in de praktijk totaal onmogelijk.

Dit gaat in tegen de nuttige werking van richtlijn 2003/86, omgezet in Belgisch recht o.a. door artikel 10 van de wet van 15/12/1980, dat erin bestaat om gezinshereniging te bevorderen, met name voor families van erkende vluchtelingen. Ook is dit in strijd met het recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, en artikel 7 van het Handvest.

Dit werd ook reeds bevestigd door het HvJ in arrest nr. C-1/23 van 18 april 2023 (§ 51-53):

"Opgemerkt zij dat het [...] doel van richtlijn 2003/86 om gezinshereniging te bevorderen slechts kan worden verwezenlijkt indien de lidstaten in dergelijke situaties de nodige soepelheid aan de dag leggen om de betrokkenen in staat te stellen hun verzoek om gezinshereniging daadwerkelijk en tijdig in te dienen, door de indiening van een dergelijk verzoek te vergemakkelijken en met name toe te staan dat gebruik wordt gemaakt van telecommunicatiemiddelen.

Zonder een dergelijke flexibiliteit biedt het - zonder uitzonderingen geldende - vereiste om bij de indiening van het verzoek in persoon te verschijnen, zoals dat wordt gesteld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling, immers niet de mogelijkheid om rekening te houden met eventuele belemmeringen die de daadwerkelijke indiening van een dergelijk verzoek zouden kunnen beletten en dus de uitoefening van het recht op gezinshereniging onmogelijk zouden maken, waardoor de gezinshereniger gescheiden zou blijven van zijn gezinsleden en de veelal precaire situatie van deze gezinsleden zou worden bestendigd. In het bijzonder wanneer laatstgenoemde personen zich in een land bevinden waar een gewapend conflict heerst, kunnen de mogelijkheden om naar bevoegde diplomatieke of consulaire posten te reizen aanzienlijk beperkt zijn. Om te voldoen aan de verplichting om in persoon te verschijnen zouden deze personen, die bovendien wellicht minderjarig zijn, zich dan gedwongen zien om te wachten tot de veiligheidssituatie hen in staat stelt te reizen zonder zich bloot te stellen aan onmenselijke of vernederende behandelingen en zonder gevaar voor hun leven te lopen.

Met betrekking tot de bijzondere situatie van vluchtelingen, zoals Y in het hoofdgeding, moet daaraan worden toegevoegd dat het ontbreken van enige flexibiliteit van de zijde van de betrokken lidstaat, waardoor de leden van hun gezin worden belet om ongeacht de omstandigheden hun verzoek om gezinshereniging in te dienen, tot gevolg kan hebben dat de betrokkenen de termijn bedoeld in artikel 12, lid 1, derde alinea, van richtlijn 2003/86 of de termijn bedoeld in de ter omzetting daarvan vastgestelde nationaalrechtelijke bepaling niet in acht kunnen nemen, waardoor voor hun gezinshereniging de aanvullende en minder gemakkelijk te vervullen voorwaarden van artikel 7, lid 1, van die richtlijn zouden kunnen gaan gelden, hetgeen haaks staat op de in punt 43 van dit arrest aangehaalde doelstelling om bijzondere aandacht te besteden aan de situatie van vluchtelingen.

Verder stelt het HvJ ook "dat een nationale bepaling die zonder uitzondering vereist dat de gezinsleden van de gezinshereniger bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging in persoon verschijnen, zelfs wanneer dit onmogelijk of buitengewoon moeilijk is, inbreuk maakt op het recht op eerbiediging van de eenheid van het gezin, zoals vastgelegd in artikel 7 van het Handvest, in voorkomend geval gelezen in samenhang met artikel 24, leden 2 en 3, daarvan." (§51) Een dergelijke verplichting vormt volgens het HvJ "een onevenredige inbreuk op het recht op eerbiediging van de eenheid van het gezin in verhouding tot de door de Belgische regering ingeroepen ongetwijfeld legitieme - doelstelling om fraude bij gezinshereniging te bestrijden." (§ 52)

Doordat de beslissing van oordeel is dat een termijn van 5 maanden geen redelijke termijn is om de visumaanvraag in te dienen, terwijl de mogelijkheid niet bestond om de aanvraag op alternatieve wijze in te dienen, wordt de uitoefening van haar recht op gezinshereniging in de praktijk onmogelijk gemaakt.

Dit gaat in tegen het doel van artikel 10 § 1, 1ste lid, 7° Verblijfswet, dat erin bestaat een recht op gezinshereniging voor ouders van een niet-begeleide minderjarige erkende vluchteling te vrijwaren.

Dit is bovendien ook in strijd met haar recht op een gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het middel is gegrond in zijn geheel.

ANTWOORD OP HET STANDPUNT VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij baseert zich op de rechtspraak van het Hof van Justitie om te stellen dat het Hof het principe dat een aanvraag verworpen kan worden als ze te laat ingediend werd, bevestigd heeft.

Hierbij lijkt verwerende partij soms de termijn van een jaar voor gunstigere voorwaarden voor de gezinshereniging te verwarren met de termijn van drie maanden na de meerderjarigheid van een ex-NBMV.

Verwerende partij stelt ook dat verzoekster op geen enkele manier aantoont dat de contactpersoon niet meer werkte bij Caritas op het moment dat de e-mail werd gestuurd.

Nochtans werd op 15/03/2024 een verzoek tot herziening gericht aan verwerende partij (stuk 4) waarbij het bewijs werd gegeven dat mevrouw A. R. sinds augustus 2024 niet meer werkte bij Caritas. Het bewijs moet zich dus wel degelijk in het administratief dossier van verwerende partij bevinden.

Daarnaast interpreteert verwerende partij hetgeen uiteengezet in het verzoekschrift met betrekking tot de Pakistaanse visumaanvraag van verzoekster verkeerd. In het verzoekschrift werd uitgelegd dat verzoekster niet op de hoogte was van de mogelijkheid om een elektronisch visumaanvraag in te dienen. Ze heeft wel degelijk geprobeerd een Pakistaans visum te verkrijgen door de aanvraag fysiek in te dienen in een van de kantoren in Kaboel, zoals de meeste personen dat tot recent deden. Ze kreeg echter geen bewijs van die aanvraag. Dit betekent niet dat ze niet geprobeerd heeft een visum te verkrijgen voor Pakistan, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in de nota met opmerkingen.

Als laatste verwijst verwerende partij naar een arrest van Uw Raad van 26.06.2021 waarin gesteld wordt dat een schriftelijke aanvraag toen reeds mogelijk was.

Ten eerste merkt verzoekster op dat het gaat om een a posteriori motivering, gezien de bestreden beslissing niet vermeld dat het mogelijk was geweest om de aanvraag schriftelijk in te dienen.

Ten tweede kan verwezen worden naar een rapport van Myria over gezinshereniging van maart 2022 : « Le législateur belge a prévu que la demande de visa des membres de la famille doit être introduite au poste diplomatique ou consulaire compétent. Actuellement, tous les demandeurs doivent se rendre en personne au poste diplomatique compétent. Le poste diplomatique accorde une dérogation à ceci que dans des situations extrêmement exceptionnelles ».

HERHALING VAN HET TWEDE MIDDEL GENOMEN UIT DE SCHENDING VAN:

- Artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;
- De motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In het onmogelijke geval dat Uw Raad zou oordelen dat de aanvraag gezinshereniging laattijdig was, voert verzoeksters aan dat de bestreden beslissing haar gezinsleven schendt, omdat er een positieve verplichting bestaat voor de Belgische Staat om haar met haar zontje in België erkend vluchteling te vervoegen.

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

- "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Volgens vaste rechtspraak van de Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven" worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In de tweede plaats moet "onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106)." (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van verzoeker.

De RvV stelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

In casu was verwerende partij, overeenkomstig de hierboven uiteengezette overwegingen, er dus toe gehouden een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rust om verzoekers toe te laten hun familie- en gezinsleven op het Belgisch grondgebied verder te zetten en haar zoon te vervoegen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een redelijke belangenafweging werd gemaakt, rekening houdend met alle elementen van verzoeksters individuele situatie.

De bestreden beslissing wordt simpelweg niet gemotiveerd op grond van artikel 8 EVRM.

Uit niets blijkt dat een werkelijke belangenafweging werd gemaakt, en met name dat rekening werd gehouden met het feit dat het familieleven tussen verzoekster en haar kinderen niet kan worden voortgezet in Afghanistan, aangezien zij het land verlaten hebben uit vrees voor hun leven en erkend werden als vluchteling in België. Deze omstandigheden waarin ze ongewild gescheiden werd van hun familieleden, nopen bovendien tot meer soepelheid in de afweging van belangen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met het recht op een gezins- en familieleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

ANTWOORD OP HET STANDPUNT VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij begint met de rechtsmacht van België te betwisten wat betreft artikel 8 EVRM.

Verwerende partij baseert zich echter op rechtspraak van het EHRM met betrekking tot artikel 3 EVRM en niet met betrekking tot artikel 8 EVRM.

Het EHRM legt haar redenering uit in het arrest Abdul Wahab Khan v. UK van 28 januari 2014:

"27. There is support in the Court's case-law for the proposition that the Contracting State's obligations under Article 8 may, in certain circumstance, require family members to be reunified with their relatives living in that Contracting State. However, that positive obligation rests, in large part, on the fact that one of the family members/applicants is already in the Contracting State and is being prevented from enjoying his or her family life with their relative because that relative has been denied entry to the Contracting State (see, for instance, Abdulaziz, Cabales and Balkandali, cited above). The transposition of that limited Article 8 obligation to Article 3 would, in effect, create an unlimited obligation on Contracting States to allow entry to an individual who might be at real risk of ill-treatment contrary to Article 3, regardless of where in the world that individual might

find himself. The same is true for similar risks of detention and trial contrary to Articles 5 and 6 of Convention."

Dat rechtsmacht meestal geen probleem vormt in zaken met betrekking tot artikel 8 EVRM wordt als volgt benadrukt door het EHRM in de zaak M.N. t. België :

« 109. À titre de comparaison, la Cour souligne qu'il y a lieu de distinguer les affaires précitées de celles dans lesquelles les faits présentent des éléments d'extranéité mais qui ne concernent pas l'extraterritorialité au sens de l'article 1er de la Convention. Ainsi en est-il des affaires qui concernent, sous l'angle de l'article 8, des décisions prises à l'égard de personnes, étrangères ou non, se trouvant en dehors des frontières de l'État défendeur mais dans lesquelles la question de la juridiction de cet État n'a pas été mise dans le débat, étant donné qu'un lien de rattachement résultait d'une vie de famille ou d'une vie privée préexistante que cet État avait le devoir de protéger (Nessa et autres c. Finlande (déc.), no 31862/02, 6 mai 2003, Orlandi et autres c. Italie, no 26431/1 2 et 3 autres, 14 décembre 2017, et Schembri c. Malte (déc.), no 66297/1 3, 19 septembre 2017). »

Het Hof is dan ook van oordeel dat er geen sprake is van extraterritorialiteit in de zin van artikel 1 van het EVRM wanneer er een aanknopingspunt is dat voortvloeit uit een reeds bestaand gezinsleven met personen op het grondgebied van de verdragsluitende staten.

Louter volledigheidshalve stelt verwerende partij dat er geen toetsing moet gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid omdat het om een eerste toelating gaat, en dat er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het gezinsleven te beschermen. Daarentrent stelt verwerende partij dat er niet aangetoond is dat het gezinsleven enkel in België kan ontwikkeld worden noch dat verzoekster niet op een andere manier een visum voor België kan verkrijgen.

Echter hebben verzoekster en haar twee kinderen enkel de Afghaanse nationaliteit en geen verblijfsrecht in een ander land, met uitzonderlijk van België waar de twee kinderen als vluchteling erkend werden. Het gezinsleven kan dus wel degelijk enkel in België ontwikkeld worden. Daarenboven zijn er geen andere bepalingen die een gezinshereniging mogelijk maken voor verzoekster."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :
(...)”*

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken; (...)”

De bestreden beslissing bevat twee determinerende motieven, die elk op zich volstaan om de bestreden beslissing te kunnen dragen. Enerzijds oordeelde de verwerende partij dat de verzoekende partij de verwantschapsband met de te vervoegen persoon niet aannemelijk maakt. Anderzijds zou de aanvraag volgens de verwerende partij te laat ingediend zijn en maakt de verzoekende partij geen overmacht aannemelijk.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij het motief dat stelt *“Overwegende vooreerst dat het dossier geen bewijs van verwantschap tussen de aanvraagster en de te vervoegen persoon bevat gelet op het feit dat de tazkira geen melding maakt van de naam van de moeder”*, helemaal niet betwist. De verzoekende partij laat één van de twee determinerende motieven van de bestreden beslissing dus in zijn geheel ongemoeid, waardoor het overeind blijft en met dit motief eveneens de bestreden beslissing.

Het hele betoog van de verzoekende partij in haar eerste en tweede middel heeft enerzijds betrekking op het tweede determinerende motief van de bestreden beslissing, maar dit betoog is in het licht van voormelde vaststelling irrelevant, en anderzijds op artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat de verzoekende partij weliswaar de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert in haar tweede middel, maar dit doet er niets aan af dat de verzoekende partij het eerste determinerend motief van de bestreden beslissing op geen enkele concrete wijze betwist. Zij brengt in haar twee middelen bovendien geen enkel begin van bewijs van de verwantschapsband met de te vervoegen persoon bij, en maakt om die reden het bestaan van een gezinscel zoals vereist om de schending van artikel 8 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, niet aannemelijk.

Het eerste determinerend motief van de bestreden beslissing, dat stelt dat de verzoekende partij de verwantschap met de te vervoegen persoon niet aannemelijk maakt, wordt niet betwist en blijft bijgevolg overeind. Om die reden blijft ook de bestreden beslissing in zijn geheel overeind, los van de al dan niet gegrondheid van de argumenten van de verzoekende partij die gericht zijn tegen het tweede determinerend motief van de bestreden beslissing.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter.

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU